

MÉREGTELENÍTŐ

2015.05.szám

KEDVES OLVASÓ!

Állítottál-e már valaha a kertedben májusfát? Ismered-e ezt a népszokást? Mit gondolsz a hagyományok őrzéséről? Ne vedd zokon, hogy így faggatlak! Azért kérdezem ezt, mert a húsvéti locsolkodás szokása is kétarcú dolog mostanában.

Beszélgettünk barátaimmal a hagyományainkról, mit jelentenek számunkra? Van-e még létjogosultságuk? Kell-e erővel megtartani, visszatartani őket? Ismerek olyanokat, akik elvből tisztelik és őrzik a népszokásokat. Plébánosunk minden évben a húsvét hétfői mise után az Idősek Otthonában, a kápolna ajtajában minden idős hölgyet meglocsol, aki megy kifelé. A nénik pedig megajándékozzák piros tojással. Kedves mindkét részről. Ilyenkor én is megkapom a kevés férfilakótól a kis illat-spriccet. Én is adok csoki tojást. Őszintén szólva számomra semmit nem jelent, nem vagyok tőle jobb ember, sem jobb hazafi. (Csak a fejem fájdul meg a többféle illattól.)

Én nagyon szeretem a népemet, szeretem a magyarságomat, nem tagadnám meg soha, nem szeretnék külföldön élni, még akkor sem, ha ott kedvezőbb körülmények vannak. Itt vagyok itthon. De ehhez nincs köze a népi hagyományoknak, amik a paraszti élet velejárói, szokásai voltak, de már idegenek számomra.

Lehet, rosszul gondolom. Azt hiszem, ebben a kérdésben sem szabad dualisztikusan gondolkodni. Nem igaz, hogy csak az a helyes, ha...

Szívesen beszélgetnék erről Veled, Olvasó. Ha van erről véleményed, mondanivalód, írd meg, hogy közösen gondolkodjunk. Nem azért, hogy „kiszerkesszelek.” De gazdagíthatjuk egymást a nézeteink sokszínűségével. És ebből is tudhatom, hogy elolvastad a leveletem. Mindenesetre most állítottam Eléd a címlapra egy szép májusfát, mert kertem nincsen, és elolvasom a róla szóló tudnivalókat.

Kívánok Neked nagyon szép, színes, boldog, ragyogó májust. Szikrázó napsütést, lelkedben békességet és boldogságot! És tudatos életet, gondolkodást, hűséget önmagadhoz!

A holnap világa azoké lesz, akik az igazi örömet hirdetik..(Friedrich Heer)

Békét csak akkor sugározhatasz, ha tebenned is megvan..(Marie von Ebner-Eschenbach)

Aki igazán Istent akarja szolgálni, legyen mindig derûs!./Néri Szt.Fülöp/

Reményik Sándor: Békesség Istentől

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - a szív,
Amíg ver, mindörökre nyugtalan.
De mindörökké nyughatatlanul,
Istentől mégis Békessége van.
Nyugalma nincs, de Békessége van.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - vihar,
Örök hullámozás a víz felszíne.
De lent a mélyben háborítlanul
Pihen a tenger s az ember szíve,
Hadd hullámozzék a víz felszíne.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - s ez a
Nyugtalanság, mint a járvány, ragad.
Te sugarazd szét békességedet
És szóval, kézfogással másnak add.
Az Isten Békessége is ragad.
Békesség Istentől.

Reggel mondd, délben mondd és este mondd
A Feltámadott első, szép szavát.
És ragyogóbbá lesz a reggeled
És csillaghímesebb az éjszakád.
És békességesebb az éjszakád.
Békesség Istentől.

Békesség Istentől: mi így köszönjük,
Hogy köszöntésünkben lélek legyen -
Vihartépett fák - ágainkon mégis
Vadgalamb bűg és Békesség terem.
Békesség: köszöntésünk ez legyen.
Békesség Istentől.

Születés a sírban

A második világháború alatt sok szörnyű és sok különös dolog esett meg. Ezek egyikét eleveníti fel **Paul Tillich** protestáns teológus Jézus sírba tételéről szóló egyik beszédében: „A nürnbergi háborús per során megjelent egy tanú, aki egy ideig egy sírban lakott a zsidó temetőben, Vilniusban (...). Ez volt az egyetlen hely, ahol ő és sokan mások elrejtőzhettek, miután elmenekültek a gázkamra elől. Ez az ember akkoriban verseket írt, és egyik verse egy születésről szólt. Egy fiatalasszony az egyik közeli sírban szülte meg fiúgyermekét. A nyolcvanéves, vászonlepelbe burkolózó sírásó segédkezett. Amikor az újszülött először sírt fel, az öreg így imádkozott: „Fölséges Isten, elküldted nekünk végül a messiást? Mert ki más születhet sírban, mint maga a messiás?” Ez a szokatlan történet nemcsak egyedülálló érzelmi értékkel rendelkezik, hanem óriási jelképes erővel is bír. A Messiás, vagyis Krisztus, valóban sírban született: Ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül (Kol 1,18). Amikor a halálból megszületett az életre, Istentől új nevet is kapott, amely fölötte van minden névnek, Jézus Krisztus, az Úr (Fil 2,9.11b). A feltámadt Krisztus élete nem a régi életének a folytatása, netán az újrakezdése, hanem valódi újdonság, új teremtés. Tudjuk, hogy „Krisztus feltámadt a halálból, többé nem hal meg, a halál nem lesz többé úrrá rajta (Róm 6,9).” Ahhoz azonban, hogy az új elkezdődhessen, a réginek véget kell érnie, meg kell halnia. Megfeledekezünk arról, hogy Jézus sírja életének és munkásságának végállomása volt, mielőtt végső győzelmének színhelyévé lett volna. Érzéketlenné váltunk arra a végtelen feszültségre, amelyet az apostoli hitvallás szavai foglalnak magukban: „szenvedett (...), megfeszítették, meghalt és eltemették. (...) feltámadt a halottak közül.” Már előre tudjuk, amikor az első szavakat halljuk, hogy az lesz a vége, hogy *feltámadt*, és sok ember számára ez nem más, mint a biztosan bekövetkező happy end. Az öreg zsidó sírásó jobban tudta ezt. Az a mérhetetlen feszültség, amely benne foglaltatik a messiásvárásban, számára valóság volt, ahogy megjelent az általa látott dolgok és az általa tanúsított remény közötti végtelen ellentétben. Jézus Krisztus *halála és feltámadása* az érem két oldalát jelenti. Krisztus feltámadása elképzelhetetlen anélkül, hogy előbb ténylegesen meghaljon és eltemessék. Az evangélium beszámolóit arról tanúskodnak, hogy Jézus halála és temetése valóságosan és megmásíthatatlanul végbement események. A főpapok, a katonák, a lepecsételt kő, az asszonyok, a kenetek mind arra hivatottak, hogy a vég valódiságát igazolják: Jézust végérvényesen eltávolították a földről úgy, hogy nyoma se maradjon... És húsvétkor bekövetkezett a nem remélt fordulat. A húsvét válasza pontosan azért vált lehetségessé, mivel Krisztust eltemették. Az új élet nem lenne igazán új élet, ha nem a régi élet teljes befejezéséből született volna meg. Máskülönben újra el kellene majd temetni. Ha pedig az új élet a sírból születik meg, akkor maga a Messiás jelent meg.”

Túrmezei Erzsébet: Húsvét hajnalán

Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír fele hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyász-
ban.

Ím ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara egy fénylő sugarat
vár
és csattog az ének, száll által a légen
fel, fel az ég felé ... Csak úgy, mint
régén.

Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttük ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak, a fáradtaknak!
Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet
mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a
Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta
szemébe
és suhog a korbács és csattog az
ostor,
hol, aki megvédje, a hős, az apostol?
És az Atya hallgat? - Mély csend ül
az égen
s most hajnallik újra: csakúgy ... úgy
mint régén.

Hogy hurcolták! Mint egy gonosz-
tevőt.
S még volt, aki gúnnal nevette Őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.

Köpdösve, gyalázva a fára
szegezték,
de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett
még,
ott fenn a kereszten, anyát és
poroszlót:
könnyet hullajtót és gyilkos sebet
osztót.
Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!
Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír fele hárman,
nagy-pénteki gyásszal, húsvéti
sugárban.

Hogy látnák szemükben keserű
könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel.
A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!
Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.
Betekinteni egy üres sírba,
az angyal előtt döbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.

Húsvétkor, ha nincs még húsvéti
szíved,
a nagy-péntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón, búsan, amint
van,
s keresd a Krisztust, keresd a
sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni
ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.

Egy képzelt riport

- Neve?
- Diabolosz Sátán a nevem.
- Foglalkozása?
- Rágalmazó ügyész.
- Munkaköri leírása?
- Kapcsolatok és életek tönkretétele részben hamis, másokat vádló információk terjesztésével.
- Milyen munkatapasztalatai vannak?
- Emberek gyilkolásában, megrablásában és pusztításában több ezer éves tapasztalatra tettem szert.
- Családja van?
- Igen, Hazugság apja vagyok.
- Milyen dressz kód kell ehhez a munkához?
- A világozság angyalának ruhájába öltözöm.
- Volt olyan per, amit elvesztett?
- Igen. Amikor Jézus vére miatt minden embert igaznak nyilvánítottak Isten előtt, minden vádat elutasították és kidobtak a mennyei bíróságról.
- Ez hogy történt?
- Amikor Jézust a keresztre feszítették, minden bűnt magára vett és az emberek ellen szóló követeléseimet és vád-leveleimet mind odaszegezte a keresztre. Így az általam gyűlölt istenképmás miatt az emberek újra szeretetkapcsolatba kerülhetnek mennyei apjukkal és elszakadnak tőlem.
- Mivel foglalkozik most így, hogy leminősítették? Nyugdíjba vonult?
- Nem, dehog. Ordító oroszlánként szertejárom a világon, és próbálom elnyelni az embereket, elhitetve velük, hogy a kereszten bizonyított szeretet nem elég az üdvösséghez, még kell hozzá sok-sok szabály betartása is.

Tanulságos történet

Egy nap a paraszt szamara belesett a kútba. órákon át szánalmasan bőgött, miközben a gazda megpróbálta kitalálni, mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már úgyis öreg, és a kutat úgyis ideje már betemetni, nem éri meg az erőfeszítés, hogy kihúzzák az állatot. Áthívta szomszédait, és közös erővel elkezdtek a földet lapátolni a kútba. A szamár megértette, mi történik. Először kétségbeesetten üvöltött, aztán csend lett. Egy idő után a gazda lenézett a kútba. Meglepődve látta, hogy a szamár minden lapát föld után megrázza magát, és a lehulló föld segítségével egyre magasabbra mászik. Hamarosan mindenki ámulatára átlépett a kút peremén!

Az élet mindenfajta szemetet fog rád lapátolni. A bajokból kikerülés trükkje, hogy lerázd magadról és tégy egy lépést felfelé Minden probléma egy lehetőség a továbblépésre. Rázd meg magad és lépj egyet feljebb!

MÁRAI SÁNDOR: FÜVESKÖNYV /részletek/

„...az idősebb kor nagy előnye, hogy rendszert tudunk felépíteni tapasztalatainkból... Mint a vándor, aki egy bonyolult hegyszereplést ismer meg vándorlásai közben, s a legmagasabb csúcsra érve átlátja egy táj szerkezetét, áttekinti a hegycsúcsok összefüggő sorozatának geológiai törvényszerűségeit, úgy látjuk mi is a múltó évekkkel a rendszert mindabban, ami történik életünkben és mások életében.

Ez az áttekintés, melyet csak az évek múlása hoz meg, a legnagyobb elégtétel, melyet az emberi és világi dolgok megismerése közben szerezhetünk....”

”... amíg azt hiszed, hogy dobog valahol egy szív, mely érted dobog, bocsáss meg az embereknek! Egy emberi szív, mely önzetlenül érez irányodban, elég, hogy megbocsáss mindazoknak, kiknek önző és komisz szívét megismerted; elég, hogy megbocsáss az emberek összességének.”

BÖLCSESSÉGEK (Simon András)

A szeretet szelíden, de feltartóztathatatlanul áradó folyam, amely –lassan- mindenkit befogadó óceánná teszi szívedet.

Áldott szentély és véres csatamező is a szívünk. Fájdalmak és örömök között születik és harcol bennünk minden jó és rossz gondolat. Rajtad áll, hogy melyiket engeded győzni.

A szeretet közösséget teremt. Ahol kiárad, ott virágba borul az élet, és a feltétlen elfogadás örömeiben begyógyulnak a sebek. Te magad légy a szeretet! Sosem leszel társtalan.

Cseh Katalin: Szavak

Vigyázzban állnak
bennem a szavak
majd meghajolnak
görnyedve járnak
haboznak tétováznak
a csönd fedélzetén botorkálnak
egymáshoz bújnak mert fáznak
feszengnek szorongnak rettegnek
mint szélben tar bokrok remegnek

TALLÓZÓ

Velkei Tamás: Hírességek látogatják a börtönt címmel számolt be a Magyar Nemzetben ápr.9-én arról, hogy a közelmúltban Pál Feri atya, a budapesti angyalföldi Szent Mihály-templom helyettes plébánosa, mentálhigiénés szakember tartott előadást a győri börtönben, hangsúlyozva: „Nem az a kérdés, Isten szeret-e minket, hanem az, mi szeretjük-e őt... Sajnos mindenki követ el bűnt, csak az nem mindegy, mi az arány a jó és a rossz tettek között. Emlékezzünk, amikor a Iator azt kéri Jézustól, midőn együtt szenvednek a kereszten, emlékezzék meg róla a Megváltó, mire Jézus azt feleli neki: 'Még ma velem leszel a paradicsomban.' A döntésnek kulcsjelentősége van... Bármikor választhatjuk a büntelenséget.... Nem szabad, hogy a múlt döntse el, mit adunk másoknak. Egy asszony, aki a második világháborúban elvesztette nyolc gyermekét, árvaházat nyitott, és képes volt szeretetet adni. Nem az a fontos, mások mit tettek velünk.” Feri atya figyelmeztetett: „A belső rácsok sokszor rosszabbak, mint a valódiak. Bezárva is megőrizhetjük a belső szabadságot, élhetünk emberként, e döntésében mindenki szabad.”

A Vatikán tudomásul veszi a török fél reakcióit, de nem akar vele vitába bocsátkozni – adta hírül április 15-én az MTI.

Ferenc pápa a Szent Péter bazilikában ápr.12-én bemutatott örmény rítusú misén a századik évfordulóról megemlékezve népiirtásnak nevezte az örmények legyilkolását. Ankara erre visszahívta szentszéki nagykövetét és további lépéseket helyezett kilátásba a Vatikánnal szemben.

A Federico Lombardi szentszéki szóvivő hangsúlyozta, hogy Ferenc pápa nem tett mást, mint megismételte II. János Pál és II. Karekin örmény katolikosz 2001-es közös nyilatkozatának szövegét, amely népiirtásnak nevezte az örmények lemészárlását az Oszmán Birodalomban. Ferenc pápa szándéka a megbékélés és a párbeszéd előmozdítása volt a török és az örmény nép között.

„Tudomásul vesszük és meghallgatjuk a török fél reagálásait, de nem akarunk vitába bocsátkozni” – mondta Lombardi atya. Elismeréssel kommentálta a hírt, miszerint Recep Tayyip Erdogan török elnök megnyitja a török levéltárnak az örmények legyilkolására vonatkozó anyagát és török-örmény történelmi bizottság alakul a történetek kivizsgálására.

Ankara felháborodott címmel ápr.14-én a Népszava, **Rágalmazással vádolja Ankara Ferenc pápát** címmel a Magyar Hírlap, **Ankara a pápával háborúzik** címmel a Magyar Nemzet írt arról, hogy nem csitulnak a kedélyek Ferenc pápa örmény népiirtással kapcsolatos kijelentései miatt. Törökország szentszéki nagykövetsége tegnap rágalmazásnak minősítette a Szentatya szavait, miközben az olasz sajtó szerint a pápa nem Ankara ellen beszélt.

A *Corriere della Sera* című napilap elemzése szerint Ferenc pápa az örmény népirtásról mondott szavaival a keresztényeknek a világ más országaiban jelenleg zajló üldözésére akarta felhívni a figyelmet, fel akarta rázni közönyéből a nemzetközi közösséget. Az *Il Messaggero* című római napilap úgy látja, a Vatikánnal hadba szálló Törökország befagyasztotta az Európai Unióba való belépését. Ugyanakkor az örmények legyilkolásának századik évfordulójára emlékezve Rómában – az olasz kormány védnökségével – most látható kiállításon nem szerepel a „népirtás” kifejezés. A lapok kiemelik: Törökország, amely a mai napig tagadja, hogy genocídiumot követett volna el, azonnal hevesen tiltakozott.

Huszár-telep... címmel a Magyar Nemzet ápr.25-én ismételten foglalkozott azzal, hogy a Kúria, megváltoztatva a korábban a Debreceni Ítéltáblán született döntést, úgy határozott: alaptalan az Esélyt a Hátrányos Helyzetű Gyermeknek Alapítvány (CFCF) keresete, amelyben a civil szervezet szegregálónak bélyegezte a görög katolikusok által a nyíregyházi Huszár-telepen fenntartott Sója Miklós Általános Iskolát. A lapnak Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Metropólia érseke elmondta: az ítéletet valódi igazságszolgáltatásnak tartja. „Elvetették a merev dogmatizmust, és volt erejük életet lehelni a törvény már-már elszáradni látszó betűibe. Bár deklaráltan nem foglalkozik az ítélet szociológiai kérdésekkel, mégis tud pusztán a törvény alkalmazásával vigaszt és megnyugvást nyújtani a jogvédők akciója miatt bajba került iskoláknak, szüleiknek.” ...„Amennyire én tudom, a bíróság ítélete nem szolgálhat alapul arra, hogy hazánk ellen fordulhasson bárki is. Nem történt új jogszabály megalkotása, a Kúria pontosan ugyanazokat a szabályokat alkalmazta, amelyeket az alsóbb fokú bíróságok. Mi sem fenekedtünk hazánk és a bíróságok ellen csupán azért, mert két fórum is ránk sütötte a szegregáció bélyegét. Remélem más is belátja, hogy nem a bíróságokban kell keresni a hibát, hanem a saját meggyőződésük szorul felülvizsgálatra. Az egyház mindezek ellenére a gyermekek és a szüleik javát szolgálva szeretné folytatni azt a munkát, amely ellen lényegi kifogás nem volt.”

Gajdics Ottó Kitörés a gettóból című, a Napi Gazdaságban ápr.27-én megjelent cikkében abban tökéletesen egyetértett a jogvédőkkel (CFCF), hogy származásuk alapján erővel, hatalmi szóval elkülöníteni gyerekeket jogellenes, „mondhatni bűn.” Ugyanakkor legalább akkora bűn nem észrevenni, hogy Nyíregyházán nem ez történt. A Huszár-telepen ugyanis hátrányos helyzetű családok élnek rossz körülmények között. Döntő többségük cigány származású, ezt azonban csak a feszültség növelésében érdekeltek hangsúlyozzák túl. Kutatások bizonyítják ugyanis, hogy: nem kell ahhoz cigánynak lenni, hogy valakit ugyanolyan hátrányos megkülönböztetés érjen a társadalom jobb módú többsége részéről, elég, ha életvitele, külseje hasonlóan nyomorúságos. Ebből következően „ha egy egyház, történetesen a görög katolikus, küldetésstudatból... segíteni akar a hátrányos helyzetű

gyerekeknek a felemelkedésben, és ennek érdekében iskolát hoz létre nekik, akkor nem elkülöníti, nem szegregálja, hanem éppen ellenkezőleg, befogadja őket.” Gajdics híve az integrált oktatásnak, de figyelmeztet: annak először meg kell teremteni a feltételeit. „Ennek része a megfelelő felkészültségű pedagógusok alkalmazása, a korszerű infrastruktúra, s kihagyhatatlan az integrálandó és a befogadó szülők megnyerése, valamint a gyerekek felkészítése, aminek része a felzárkóztatás. Rémtörténeteket lehet olvasni arról, hogy milyen súlyos traumákat okozott, hogy Nyíregyházán mindez javarészt elmaradt, amikor a kérdést pusztán alapjogi problémaként kezelők bezáratták a Huszár-telepi iskolát.

Huszár-telepi iskola... ápr.27-én a Magyar Hírlapban a huszár-telepi iskola névadójának, az egykori görögkatolikus parókus, Sója Miklós orvos fia, Sója Szabolcs nyilatkozott, aki elmondta: a fővárosból egészen másnak látsznak a dolgok, mint ahogy vidéken. A szegregáció ellen tiltakozó „jogvédők” tevékenységét ahhoz hasonlította, mint amikor „a lelkes gyerekek átkísérik a vak asszonyt a másik oldalra, pedig ő nem is akar átmenni. Harcos nyilatkozatoknál sokszor többet ér egy karéj kenyér.” Sója Szabolcs így idézte fel édesapja személyiségét: „Ő mindenkiiben az embert látta, s majdnem be is zárták érte. A Koleráson, azaz Hodász legsűrűbb részén maga köré gyűjtötte a gyerekeket, többségükben cigányokat. Épített nekik, épített velük kápolnát, futballozott, zenélt, festegetett, tanult és imádkozott velük. Rányította lelküket a világra... Évente megmentett negyven-ötven gyereket. Pusztán emberségből.”

Velkei Tamás: Agyi szegregáció című írásában ápr.25-én a Magyar Nemzetben felhívta a figyelmet arra, hogy a Huszár-telepi iskola az ott lakók egyöntetű véleménye szerint emeli a környék nívóját. Az odajáró gyerekek szülei elégedettek az oktatás színvonalával, „boldogok, hogy gyermekeik kis létszámú osztályokban tanulhatnak, egész nap biztonságban tudják őket, naponta többször étkezhetnek, figyelem és szeretet veszi körül a kicsiket... s ha ehhez még hozzávesszük, hogy a Huszárvára keresztelt épületben található a városi cigány kisebbségi önkormányzat, a családsegítő, a gyermekjóléti központ irodája, megállapítható: igazi szociális, kulturális központ áll a nyomorúság szívében... a Huszár-telepi iskolába járó gyerekek ragaszkodnak az intézményhez, igénylik a szeretetet, amit ott kapnak, ezért senkinek nincs joga mindezt elvenni tőlük. Még a jogvédőknek sem.” Velkei idézi Kocsis Fülöpöt, a fenntartó görögkatolikus egyház érsekét: „Nem tudtam, hogy ennyire rafinálnak kell lenni, ha az ember jót akar.”

Olvasó, szándékosan hoztam ugyanazon eseményekre való reagálást a különböző lapoktól. Érzékeltetni akartam, milyen a tények különböző álláspontok szerinti interpretálása. Érdekes, nem? A sor végén ott vagyunk mi, akik halljuk, olvassuk a híreket. Mi hogy foglalunk állást?

A „primitív” népekről...(?)

Nagyra vagyunk a kultúránkkal, tudományunkkal. Lenézzük az ősi természeti népek ismereteit, életét. Pedig lenne mit tanulni tőlük!

A haidák egy indián törzs, halásznép. Abból élnek, amit a víz ad. Ezért az életük feltétele, hogy az eszközeik, a varsájuk, a csónakjuk rendben legyen. Van is egy törvényük: ha valakinek tönkre megy a szerszáma, a közösség azonnal segít, készítenek új csónakot, varsát, amit kell.

A haidák közt, ha főbenjáró bűnt követ el valaki, az a büntetése, hogy összetörik a csónakját, a varsáját, minden halászó szerszámát. Ez a törvény. Ám ebben a pillanatban életbe lép a másik törvény, mely szerint akinek tönkre megy az eszköze, annak segíteni kell, hiszen éhen hal. A többiek fel is sorakoznak, megcsinálják, viszik az új csónakot. A bűnös haida ezen úgy megilletődik, hogy köszönetképpen ajándékokat kezd készíteni a törzsbelieknek. Azok meg elfogadják az ajándékot, dicsérni kezdik, milyen figyelmes ember a földijük. És ők is készítenek neki ajándékot. És halásznak tovább.

Károlyi Amy: Nagyon kis fiúk dala

Anya kezét fogni jó,
száraz és meleg.
Kerül árok és gödör,
ha vele megyek.

Anya kezét fogni jó,
hogyha kutya jön,
anya kicsit mosolyog,
a kutya köszön.

Anya kezét fogni jó,
hogyha hull a hó.
Egy szavára elkerül
minden hógolyó.

Kék köténye az öböl,
én meg a hajó.
Hajózik a képzelet,
alszik a hajó.

Anyák napja

Az anyák megünneplésének története az ókori Görögországba nyúlik vissza. Akkoriban tavaszi ünnepeket tartottak Rheának az istenek anyjának, és vele együtt az édesanyák tiszteletére.

Angliában az 1600-as években, a kereszténység elterjedésével, az ünnep vallási színezetet is kapott. Akkoriban a húsvét utáni negyedik vasárnapon tartották az édesanyák ünnepét. A családjuktól messze dolgozó szolgálók szabadnapot kaptak, hogy hazamehessenek, és a napot édesanyjukkal tölthessék.

Az Egyesült Államokban először 1872-ben ünnepelték meg Bostonban az anyák napját, Julia Ward Howe segítségével. 1907-ben a philadelphiai Anna M. Jarvis próbálta az anyák napját nemzeti üneppé nyilváníttatni. Az ünnepet május második vasárnapjára tűzte ki, elhunyt édesanyja emlékére. Célját 1914-ben érte el, amikor Woodrow Wilson amerikai elnök a napot hivatalos üneppé nyilvánította.

Magyarországon 1925-ben a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt tartotta az első ünnepet, a májusi Mária-tisztelet hagyományaival összekapcsolva. 1928-ban már miniszteri rendelet sorolta a hivatalos iskolai ünnepélyek közé az Anyák napját.

Az anya...

Anya az az ember, aki felöltözteti a napot. Felkel és élni kezd benne, és számunkra, akik ismerjük őt, egyszerűen elképzelhetetlen lenne az élet nélküle. És mit szólnánk, ha eltűnne? Akkor mi lenne? Hová tűnt a levegő, amit beszívunk? Hová mosta el a víz az utat, amin járunk? Hová rejtőzött a föld a lábaink alól? /Tore Renberg/

Az anyák olyanok, hogy maminak szólítjuk őket, meleg a nyakuk meg a válluk, ahová a fejünket fúrjuk, és jó szaguk van. Az anyák mindig (mindenkor, bármikor etc.) velünk foglalatoskodnak, állandóan rajtunk tartják a szemüket, és ettől láthatóan boldogok. Boldogok. A szemük színe olyan, mintha az ég be volna borulva, de mégis ragyogna a Nap. Nevetős szemük mélyén - később - meglátjuk a szomorúságot is, az állandó, kiapadhatatlan és eltörülhetetlen fájdalmat, amelyről nem tudjuk, mire vonatkozik, hacsak nem magára a nevetésre. Enni adnak, inni adnak, puszit adnak. (...) Vagy arra ébredünk, hogy ülnek az ágyunk szélén, és fogják a kezünket. Vagy pihe-könnyű tenyerüket a mellkasunkhoz tartják, a szívverésünkön, és így ébredünk. Akárhogy is, amikor kinyitjuk a szemünket, az ő arcuk tölti be az egész látható teret. A világot. Később lesz egy rövid szakasz, amikor nem szeretjük (a falnak megyünk tőle), ha hozzánk érnek. Nem kell ezt kimon-

danunk, tudni fogják, érezni, és megtorpannak az ajtóban, ezt még mi nem látjuk, és azt sem, hogy onnét hosszan és kedvtelve kémlelnek minket, (...) mi még az álmok ködében úszunk, amikor puhán, aranylón, mintha angyalhangot hallanánk, valami gyönyörűségeset, puhán, suhogva, igen, a nevünket, egy angyal rebegi el a nevünket, az első nyújtózkodást megelőző rebbenésünkre az anyák is rebbennek, elrebbennek, vissza abba az életükbe, amelybe nincs belátásunk, árnyékos vidék, és amely igazán sosem érdekelt bennünket, halljuk a nevünket az égből. /Esterházy Péter/

Köszönöm, hogy elviselted az elviselhetetlent. Hogy valamit teremtettél a semmiből. Hogy üres zsebekből is képes voltál adni. Hogy szerettél bennünket, mikor nem volt bennünk semmi szeretetre méltó. Köszönöm, hogy a lehetetlent is megoldottad egyetlen mosolyoddal. /Pam Brown/

Szabó Lőrincz: Az anyák

Csak egy voltak kivétel, az Anyák.
Szentek és ápolónők: a csodát,
a jelenést láttam bennük. A nagy
odaadást, az aggodalmakat,
a virrasztást, a könnyet, s mind, amit
a nő szenved, ha otthon dolgozik,
a gondviselést. Hogy testileg mi a
férj, feleség s a család viszonya,
nem sejtettem-kutattam. Valami,
éreztem, előre elrendeli,
ki hol álljon, mi legyen, öröme,
bánata mennyi, milyen gyermeke,
és ezen változtatni nem lehet.
A férfi maga küzdi ki szerepét,
a nők az eleve elrendelés:
ők a béke, a jóság, puhaság a
földön, a föltétlen szeretet...
Anyám, nyújtsd felém
öreg kezedet?

Kiss Jenő: Anyád szemében

Anyád szemében
ott a nap;
sugara rád hullanak,
hogy nőj te szépen.

Anyád szemében
ott a hold,
beteg, ha voltál, rád hajolt
a lázas éjben.

Anyád szemében
ott a víz;
a könny, ha utad félre visz,
jaj! baj ne érjen...

Anyád szemében
ott a tűz:
ha csüggednél, szívedbe tűz,
lobogjon, égjen!

Aranyosi Ervin: A jövő hírhozója

Szinte súlytalan még, s alig
néhány centi,
van, akinek mégis a világot
jelenti,
Földre szálló angyal, apró, kicsi
lélek,
aki megérkezett, s jelezte: „Hát
élek!

Feladat is vagyok, tanulni is
jöttem,
előttem az élet, semmi sincs
mögöttem!
Segítség megérteni e furcsa
világot,
mutass nekem példát, s utat,
amely áldott!

Szeress jó emberré, én is így
szeretlek,
hadd adjam majd tovább ezt az
embereknek,
hadd segítsek nekik jobban,
szébben élni,
múltjukat, egy boldog jövőre
cserélni!

Segítség, hogy megértsem azt,
hogymi a dolgom,
tetteimnek súlyát így
könnyebben hordom.
Ha a feladatom tiszta szívvel
látom,
hordhatóvá válik szép lélek-
kabátom.

Hadd tanítsak embert, szeretettel
élni,
ahol szeretet van, nem kell többé
félni.
A fény is kisöpri egyszer a
sötétet,
tegyük hát fénylővé ezt a földi
léte!

Üzenetet hoztam, magja itt él
bennem,
segítség megtalálnom, mi mindent
kell tennem?
A világ legyen jobb, a feladat
adott,
segítség felnevelnem a szeretet-
magot!

Gelléri Ágnes: KICSIMHEZ

Becézgetlek, szeretgetlek,
fuvolázgat, dúdolgat a szél,
terelgeti a szeretet dallamát.

Érzem, kicsim, hogy cseperedsz
bennem,
külön lüktet már piciny szíved:

még egyek vagyunk, de
lassacskán ketten,
édes lényed új életre siet.
Ölemben dajkállak,

gyönyörűnek látlak,
én édes magzatom
a szívem alatt:

világra segítlek,
belőled merítek
reményt, mely örökre
a mienk marad.

Becézgetlek, szeretgetlek,
fuvolázgat, dúdolgat a szél,
terelgeti a szeretet dallamát.

Kedves Olvasó! Az alábbi írást a net-en találtam. Nem azért közlöm, mert Rád akarom erőltetni Isten létéről valló hitemet. Hisz' még Jézus tanítványainak is nehéz volt hinni pl. a feltámadásban, pedig ők láthatták, tapintották Őt. Mi, mai emberek még nehezebben hisszük a természetfeletti dolgok valóságát. De jó ismerni a tudományos tényeket, az érvek előtt ne hunyjuk be a szemünket!

Marilyn Adamson: Létezik-e Isten?

Lehet, hogy örülnél, ha valaki érveket mutatna Neked Isten létezésére, aztán teljesen Rád bízna, hogy mit csinálsz ezzel az információval? Én pontosan ezt szeretném most tenni.

Szeretnék mutatni néhány bizonyítékot, mint ahogy a bíróságon bemutatják a tett helyszínén talált dolgokat.

Találkozni fogsz különböző emberek tanúvallomásával, illetve tudományos és történelmi tényekkel. A bírósághoz hasonlóan Te is megfontolhatod a rendelkezésedre álló bizonyítékokat. Végül levonhatod a számodra leglogikusabb következtetést. Ne felejtsd el: Te döntesz! Mielőtt azonban ezt tenném, arra kérek, hogy először gondoljunk végig valamit. A Biblia azt mondja, hogy elképzelhető, hogy valaki számára elég bizonyíték áll rendelkezésre Isten létezésével kapcsolatban, mégis „elfojtja magában” az igazságot Istenről. Másrészt azok számára, akik tudni akarják, hogy Isten tényleg „ott van-e”, Ő azt mondja: *„Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvvel folyamodtok hozzám.”* Mielőtt tehát az Isten létezésével kapcsolatos tényeket megvizsgál-nád, tedd fel magadnak a kérdést: *Ha tényleg létezik Isten, vajon meg akar-nám ismerni?*

Most pedig következzen néhány megfontolandó érv...

1. Bolygónk komplexitása olyan tudatos tervezőre mutat, aki nem csak megteremtette a világegyetemet, de a mai napig fenntartja azt.

Rengeteg olyan példát lehetne mondani, melyek az isteni tervezésre utalnak.

Íme néhány ezek közül:

Bolygónk mérete tökéletes. A Föld mérete és az ebből következő gravitációs erő vékony, elsősorban nitrogénből és oxigénből álló gázréteget tart meg maga körül, ami mindössze kb. 80 kilométerre terjed ki a földfelszíntől. Ha a Föld kisebb lenne, akkora, mint például a Merkúr, a légkör megtartása lehetlenné válna. Ha viszont a Föld nagyobb lenne – mint például a Jupiter – a légköre szabad hidrogént tartalmazna. A Föld az egyetlen olyan bolygó, amelynek atmoszférája alkalmas az emberi, állati és növényi élet fenntartására. A Földnek a Naptól való távolsága is ideális. Nézzük például az általunk tapasztalt hő-ingadozást, ami -35 és +50 °C között mozog. Ha a Föld kicsivel távolabb lenne a Naptól, mind megfagynánk.

Ha pedig közelebb, akkor megégnénk. A Föld pozíciójának változása ellehetetlenítené a földi életet. A Föld tökéletes távolságban van a Naptól, miközben több mint 100.000 km/h-val kering körülötte. A tengelye körül is forog, ami lehetővé teszi, hogy a bolygó felülete minden nap megfelelően felmelegedjen és lehűljön.

A Holdunk méretéből és Földtől való távolságából következő gravitációs vonzás mértéke is éppen megfelelő. A Hold fontos óceánáramlatokat és árapályt kelt, amelyeknek köszönhetően a víz nem áll egy helyben, ugyanakkor a hatalmas óceánok nem söpörnek végig a szárazföldeken.

A víz... színtelen, szagtalan és nincs íze sem, mégsem maradhat életben egyetlen élőlény sem nélküle. A növények, állatok és emberek nagyrészt vízből állnak, például az emberi szervezet kb. kétharmad része víz. Érdekes, hogy a víz tulajdonságai mennyire az életre lettek szabva:

Szokatlanul magas forrás- és fagyáspontja van. A víz teszi számunkra lehetővé, hogy folyamatos hőmérsékleti változásokkal teli környezetben éljünk, miközben a testünk állandóan kb. 36,6 °C-os hőmérsékletű marad.

A víz univerzális oldószer. Ez a tulajdonsága teszi lehetővé, hogy a legkisebb erekben is több száz különböző vegyület, ásvány és tápanyag utazzon a szervezetünkben.

A víz ezenkívül kémiaileg semleges. Mivel nem változtatja meg az általa szállított anyagok szerkezetét, lehetővé teszi az étel, gyógyszerek és ásványok felszívódását, így a szervezetünk fel tudja használni őket.

A víz egyedi felületi feszültséggel bír. A növényekben lévő víz emiatt felfelé, a gravitációval ellentétes irányban is képes folyni, eljuttatva az életadó tápanyagokat még a legmagasabb fák csúcsába is.

A víz „felülről lefelé” fagy be, és a szilárd állapotú jég úszik a víz tetején, így a halak télen életben maradhatnak a jég alatt folyékony állapotban maradó vízben.

A Földön található víz kilencvenhét százaléka sós vizű óceánokban van. De a Földön működik egy olyan szisztéma, ami eltávolítja a sót a vízből, majd szétosztja ezt a vizet szerte az egész bolygón. A párolgás elválasztja az óceán vizét a sótól, majd felhőket formál, amelyeket a szél a szárazföld fölé fúj, és így eljuttatja a vizet a növényeknek, állatoknak és embereknek. Ez a tisztító- és ellátórendszer tartja fenn az életet a Földön. Egy olyan rendszer, ami a víz újrahasznosításán és visszaforgatásán alapszik.

Az emberi agy... amely bámulatos mennyiségű információt dolgoz fel egyszerre. Az agyad folyamatosan befogadja az összes színt és formát, amit láatsz, a külső hőmérsékletet, a talaj nyomását a lábadon, a körülötted lévő hangokat, a szádban lévő szárazságot, és még sok mindent egészen a billentyűzeted tapintásáig. Az agyad tárolja és feldolgozza az összes érzéked, gondolatod és emléked. Mindeközben a szervezetedben zajló folyamatokat is felügyeli, pl. a légzési ritmust, a szemhéjad mozgását, az éhséget vagy a kezeden található izmok mozgását is.

Az emberi agy másodpercenként egymilliónál több üzenetet dolgoz fel. Az agyad mérlegre teszi minden egyes adat fontosságát, és kiszűri a viszonylag haszontalanokat. Ez a szűrési folyamat teszi lehetővé, hogy koncentrálni tudj, és hatékonyan elboldogulj a világban.

Az agy másképp működik, mint a többi szerv. Képes érvelni, érzéseket átélni, álmodni és tervezni, cselekvésbe fogni és kapcsolatba lépni más emberekkel. A szem... hétmillió színt tud megkülönböztetni. Folyamatos autófókusz üzemmódban működik, és döbbenetes mennyiségű, 1,5 millió üzenetet fogad be egyszerre.

Az evolúció a *már létező* organizmusokból kiinduló és azokon belül lezajló mutációkat írja le. Az evolúció viszont önmagában nem magyarázza meg az agy vagy a szem *kiinduló forrását*: az élő szervezet kialakulását az élettelen anyagból.

2. Az univerzum egyszer csak létrejött – ezt vajon mi okozta?

A tudomány mai állása szerint a világegyetem egyetlen hatalmas energia- és fényrobbanással – az Ősrobbanással – kezdődött. Ez volt a közös kiindulópontja mindennek, ami csak létezik: ez volt a világegyetemenek, a térnek és magának az időnek is a kezdete.

Robert Jastrow asztrofizikus, aki agnosztikusnak tartja magát, kijelentette: *„Mindennek a magja, ami a világegyetemben valaha történt, abban az egyetlen pillanatban lett elvetve. Az összes csillag, bolygó és élőlény a világegyetemben olyan események eredményeképp jött létre, amelyeket a kozmikus robbanás pillanata indított be... a világegyetem csak úgy berobbant a létezésbe, és nem tudjuk megmagyarázni, hogy mi okozta ezt.”*

Steven Weinberg fizikai Nobel-díjas tudós azt mondta, a robbanás pillanatában *„a világegyetem körülbelül százezer millió Celsius fokos volt... és fényel volt tele.”*

A világegyetem nem mindig létezett, volt egy kezdete. Egyszer csak létrejött. Ezt vajon mi okozta? A tudósoknak nincs magyarázatuk a fény és az anyag hirtelen robbanására.

3. Az univerzum mindenütt érvényes természeti törvények szerint működik. De vajon miért?

Az életben annyi minden bizonytalannak tűnik. Mégis vannak dolgok, melyekre nap mint nap biztosan számíthatunk: a gravitáció állandó marad, a pulton hagyott forró kávé kihűl, a Föld ugyanúgy 24 óra alatt fordul körbe, és a fénysebesség sem változik – a Földön és tőlünk távol eső galaxisokban sem.

Hogy lehetséges, hogy rengeteg olyan természeti törvényt tudunk felsorolni, amelyek sosem változnak? Miért ilyen rendezett és megbízható a világegyetem?

„A legnagyobb tudósokat is megdöbbeníti, annyira furcsa ez. Egyáltalán nem szükséges, hogy az univerzum bármilyen szabálynak engedelmeskedjen, nemhogy matematikailag leírható szabályoknak. A tudósok megdöbbenése abból a felismerésből fakad, hogy a világegyetemenek egyáltalán nem kell így

viselkednie. Könnyen lehetséges lenne, hogy az univerzumban a szabályok vagy a körülmények megjósolhatatlanul, pillanatról pillanatra változnának, vagy akár egy olyan, ahol a dolgok ide-oda ugrálnának a létezés és a nem létezés között.”

Richard Feynman, aki a kvantum-elektrodinamika területén végzett munkájáért kapott Nobel- díjat, azt mondta „*Rejtély, hogy a természet miért matematikai alapú... Az a tény, hogy egyáltalán léteznek bármiféle szabályok, tulajdonképpen egyfajta csoda.*”

4. A DNS kód látja el információval és szabályozza a sejt működését.

Minden utasítás, tanítás vagy képzés valamilyen szándékkal történik. Az, aki egy használati utasítást ír, okkal teszi ezt. Tudtad, hogy a tested minden sejtjében megtalálható egy igen részletes kódsorozat, ami nagyon hasonlít egy számítógépes programhoz? Ahogy talán Te is tudod, egy számítógépes program egyesekből és nullákból áll, nagyjából így: 110010101011000. A számok egymás utáni sorrendje határozza meg, hogy mit tegyen a program. A mindannyiunk sejtjeiben megtalálható DNS kód nagyon hasonlít ehhez. Négy vegyületből áll, amiket a tudósok A, T, G, és C betűkkel rövidítenek. Ezek az emberi sejtben a következő módon vannak elrendezve: CGTGTGACTCGCTCCTGAT és így tovább. Összesen hárommilliárd ilyen betű van minden egyes sejtben!

A DNS úgy utasítja a sejtet, ahogyan pl. Te is beprogramozhatod a telefonod, hogy meghatározott okból jelezzen. A DNS egy három milliárd betűs program, ami megmondja a sejtnek, hogy meghatározott módon viselkedjen. Tulajdonképpen egy komplett használati utasítás.

Miért olyan lenyűgöző ez? Mert fel kell tennünk a kérdést, hogy hogyan kötött ki mindegyik emberi sejtben ez az információs program? Ezek nem pusztán vegyületek. Hanem olyan vegyületek, amelyek utasításokat tartalmaznak, amelyek nagyfokú részletességgel lekódolják, hogyan fejlődik valakinek a szervezete.

Amikor programozott információról van szó, a természetes és biológiai okok semmilyen magyarázattal nem szolgálnak. Nem találsz sehol utasításokat vagy ilyen szintű precíz információt anélkül, hogy valaki *szándékosan meg ne alkotta volna azt.*

5. Tudjuk, hogy Isten létezik, mert keres minket. Folyamatosan kezdeményez, és igyekszik elérni, hogy hozzá forduljunk.

Valamikor ateista voltam. És mint sok ateistát, engem is nagyon zavart az Istenben való hit kérdése. Mi az, ami az ateistákat ráveszi, hogy annyi időt, figyelmet és energiát öljenek valaminek a cáfolatába, ami szerintük nem is létezik?! Mi indít arra, hogy ezt tegyünk?

Amikor ateista voltam, a figyelmemet a szerencsétlen, téveszmés emberek iránti törődésnek tulajdonítottam..., hogy segítsék nekik megérteni, hogy a reménységük teljesen téves alapokon áll.

Őszintén szólva egy másik dolog is motivált. Amikor nehéz kérdések elé állítottam azokat, akik hittek Istenben, mélyen belül egyfajta kíváncsiság élt bennem, hogy vajon meg tudnak-e győzni erről. A küldetésem részben arról szólt, hogy meg tudok-e szabadulni Isten kérdésétől. Ha megnyugtatóan be tudnám bizonyítani, hogy a hívőknek nincs igazuk, akkor a kérdés végre lekerülne a műsorról, és szabadon élhetném az életem.

Nem vettem észre, hogy Isten témája igazából azért telepedett rám akkora súllyal, mert Ő erőltette az ügyet. Rájöttem, hogy Isten azt akarja, hogy megismerjük. Azzal a szándékkal teremtett minket, hogy megismerjük Őt. Körülvett minket a létezésére utaló bizonyítékokkal, a kérdést folyamatosan a szemünk előtt lebegtetni. Olyan volt, mintha nem tudtam volna menekülni az elől, hogy gondolkodjak Isten létezésének a lehetőségéről. Aznap, amikor úgy döntöttem, elfogadom Istent, az imádságom így kezdődött: „Oké, te nyertél...” Elképzelhetőnek tartom, hogy egy mélyebb ok, amiért az ateistákat zavarja mások istenhite, az az, hogy Isten közben aktívan keresi őket.

Nem csak én tapasztaltam ezt ateistaként. Malcolm Muggeridge szocialista filozófust és írot idézem: „Az volt a benyomásom, hogy amellet, hogy én kutatok, engem is folyamatosan keresnek.”

C.S. Lewis – a Narnia sorozat írója mondta, hogy *„... minden éjszaka, amikor az elmém csak egy pillanatra is kiszállt a munkából, rögtön éreztem annak a valakinek a folyamatos, lankadatlan közeledését, akivel úgy vágytam volna elkerülni a találkozást. Végül feladtam, és beismertem, hogy Isten tényleg Isten; letérdeltem és imádkoztam. Elképzelhető, hogy azon az éjszakán én voltam a leginkább kelletlen és vonakodó megtérő egész Angliában.”*

Lewis később Isten megismerésének következményeként írt egy könyvet „Az öröm vonzásában” címmel.

Amikor én kimondtam Istennek, hogy „Oké te nyertél”, tulajdonképpen én sem vártam semmit, egyszerűen jogosan elismertem azt a tényt, hogy Isten létezik. Az utána következő pár hónapban mégis lenyűgözött az irántam való szeretete.

6. Jézus Krisztus Isten legtisztább, legpontosabb kijelentése magáról. Miért Jézus?

A nagyobb világvallásokban körülnézve azt találjuk, hogy Buddha, Mohamed vagy Konfucius mind prófétaként vagy tanítóként határozta meg magát. Egyikük sem állította, hogy egyenlő lenne Istennel. Jézus viszont meglepő módon igen. Ez választja el őt a többiektől. Azt mondta, hogy „Isten létezik – most épp őt nézitek”. Beszélt ugyan a Mennyei Atyáról, de nem, mint valami tőle külön álló valakiről, hanem úgy, mint aki egy vele. Egy olyan egységről beszélt, ami az egész világon egyedülálló. Jézus azt mondta, hogy bárki, aki látta őt, látta az Atyát, és bárki, aki benne hisz, az Atyában hisz.

Azt mondta: *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”*

Olyan dolgokat állított magáról, amelyek csakis Istenre igazak: hogy képes az embereknek megbocsátani a bűneiket, felszabadítani őket a rossz szokások

alól, bőségesebb életet adni nekik, és végül örök életet adni a mennyben. Más tanítóktól eltérően, akik az emberek figyelmét a szavaikra irányították, Jézus saját magára, a saját személyére irányította a figyelmet. Nem azt mondta, hogy „kövesd az utasításaimat és megtalálsz az igazságot.” Azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”

Mivel bizonyította Jézus, hogy Ő Isten? Olyan cselekedeteket hajtott végre, amelyekre az emberek nem képesek. Csodákat tett. Meggyógyította az embereket – vakokat, nyomorékokat, süketeket –, néhányukat még a halálból is feltámasztotta. Hatalma volt a tárgyak felett, a semmiből ételt teremtett, annyit, hogy az elég volt több ezer ember jóllakatására. A természettel is tett csodákat. Egy tó felszínén sétált, megparancsolta a dühöngő viharoknak, hogy csillapodjon le. Sokan azért követték Jézust, mert a csodáival folyamatosan gondoskodott a szükségleteikről. Azt mondta, hogy „ha nem akarjátok elhinni, amit mondok, legalább a csodák miatt higgyetek.”

Jézus Krisztus Istent úgy mutatta be, mint egy kedves, szerető valakit, aki tisztában van az én-központúságunkkal és különböző hiányosságainkkal, mégis őszintén kapcsolatra vágyik velünk. Jézusban Isten maga emberi formát öltött.

A Biblia azt mondja, azért szerethetjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket. Az általunk ismert összes vallás közül egyedül Jézusban látjuk Istent lépéseket tenni az emberiség felé, és gondoskodni arról, hogy kapcsolatunk lehessen vele. Jézus az isteni szív szeretetéről tesz tanú-bizonyságot, amikor a szükségleteinkről gondoskodik, és magához vonz minket. Elnyerhetjük a megbocsátást, Isten teljes elfogadását és őszinte szeretetét.

Létezik-e Isten? Ha tudni akarod, kutass Jézus Krisztus után. A Biblia azt mondja, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Bár megtehetné, Isten nem kényszerít minket arra, hogy higgyünk benne. Ehelyett rengeteg utalást adott a létezéséről ahhoz, hogy önként válaszoljunk neki.

Isten számára a veled való kapcsolat nem egy átmeneti dolog, ellenkezőleg: tartós és állandó. Jézus Krisztus azt mondta azokról, akik hisznek benne, hogy „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.”

? ! ? ?
! ! ! ?
? ? ? ? ?
! ? ! ? ? ?
! ! !

Balázs Béla: Noctivigilia veneris

Borulnak, feküsznek ölelő árnyak,
Remegő szirmok összesimulnak.

Liheg a lomb.

Liheg a föld is.

Sóvárgó partok remegve nyúlnak.
Meztelen vizeket ölelő ívvel.

Liheg a tó.

Liheg a hold is.

Szálezüst háló borul le halkan,
Szálezüst fonja a párokat össze

Örökre már.

Örökre így lesz:

Csak feleszáma teremtett lénynek.
Egyedül fent a teremtő van csak.

Csendes az ég.

Csendes az Isten.

Millió csillag, millió könnye.

Óriás nászágy bús baldachinja.

Ragyog az ég.

Ragyog a pillám.

Mért vagyok idelent egyedül én csak?

Párja van mindnek. Senki se vár rám.

Ki vagyok én?

Ki az én párom?

Kellek-e magányos bujdosó, Isten? –

Kóborló árnyékod, követlek itt lenn

Szerelmesen.

Szabó Lőrinc: A fákhöz, a költőkhöz

**Hosszú tél, munka, gond, betegség
úgy meglopta ezt a tavaszt,
hogy most elálmélkodva nézem
a hirtelen megjött vigaszt:
Te vagy, május ? Csakugyan itt vagy?
Hogy lettél kész ilyen hamar?
Néhány nap alatt mennyi szépség!
A vén föld milyen fiatal!..."**

Petőfi Sándor: Mi kék az ég!

**Mi kék
az ég!
Mi zöld
a föld!
Zöld föld felett, kék ég alatt
hangos pacsirta füttyörész;
dalával a Napot kicsalta,
a Nap rá gyönyörködve néz.**

**Mi kék
az ég!
Mi zöld
a föld!
Zöld a föld, kék az ég, tavasz van.
És én oly sült bolond vagyok,
hogy idebenn a szűk szobában
kádenciákat faragok!**

VICCOLDAL

A tanítónő köszön a villamoson az egyik utasnak, de rájön, hogy össze-
tévesztette valakivel. Ezért pirulva mentegetőzni kezd:

- Jaj, bocsásson meg! Azt hittem, hogy az egyik gyerekem apja...

Két szőke felszáll egy Szolnok felé tartó vonatra. Az egyik megkérdezi a
kalauzt:

- Elnézést, ez a vonat elvisz engem Kecskeméig?

- Nem - mondja a kalauz. Mire a másik szőke:

- És engem?

A hajótörött - összeszedve utolsó erejét - kiúszik a lakatlan szigetre. Partot
érve a fáradtságtól elájul.

Arra tér magához, hogy ott áll mellette a felesége és üvölt:

- Hol voltál, Józsi?! A hajó már tegnap elsüllyedt!

Két csöves csavargó beszélget.

- Tudod, volt idő, amikor saját kocsim volt.

- Hogyne - tudom, anyád tologatott benne!

- Hogyan oszlatja fel a skót rendőr a tüntető tömeget?

- Leveszi a sapkáját és kéregetni kezd.

- Vádlott, próbálgon végre más ember lenni!

- Én megpróbáltam Bíró úr, de akkor meg három évet kaptam okirat
hamisításért.

A tanár megkérdezi a kislány anyjától.

- Mondja, honnan örökölte a kislánya azt a hatalmas tudásszomját?

- A tudást tőlem, a szomjat az apjától.

Az angol ülve gondolkodik, a francia állva, az amerikai járkálva, a magyar
utána.

Mindenki, aki hisz a para jelenségekben, emelje fel a kezem!

Honnan tudom majd, hogy elfogyott a láthatatlan tintám?

Világhírű vonósnégyesbe keresünk elsőhegedűst, brácsást, és csellistát.

Csak tudnám, ki találta ki, hogy a "selypíték" ige S betűvel, a "raccsolok"
pedig R betűvel kezdődjön...!

Négy idős golfjátékos beszélget meccs közben. Mondja az első:

- Hát bizony, mi sem leszünk fiatalabbak! Ezek a dombok az évek múlásával egyre magasabbnak tűnnek!

- Igen - helyesel a másik. - És a lyukak is egyre távolabbinak tűnnek!

- És a tavak is egyre nagyobbak látszanak az évek múlásával! - mondja a harmadik.

Ekkor közbeszól a negyedik:

- Mit siránkoztok? Inkább örülnétek, hogy még a fű innenső oldalán vagyunk

Nyuszika ül a fa tövében és írogat. Arra megy a róka és megkérdi:

- Mit írsz, nyuszika?

- Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

- Ez hülyeség! Gyere a bokorba és mutasd meg!

A róka csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja!

Arra jár a farkas is és ő is megkérdi a nyuszikát:

- Mit írsz, nyuszika?

- Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

- Ez hülyeség! Gyere a bokorba és mutasd meg!

A farkas csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja!

Arra jár a medve! Megkérdi:

- Mit írsz, nyuszika?

- Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

- Ez hülyeség! Gyere a bokorba és mutasd meg!

A medve csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja! Kijön utána az oroszlán, és így szól:

- Látod nyuszika, nem az számít, hogy miről írsz szakdolgozatot, hanem az, hogy ki a konzulensed!

Száguldó sportkocsi lefékez a gyalogos mellett.

- Mondja, kérem, hogyan jutok el a temetőbe?

- Egészen egyszerűen, menjen csak így tovább!

A székely bemegy a városba orvosi vizsgálatra. Vár türelmesen. Eltelik egy óra, kettő, három is... Akkor a székely feláll, és azt mondja a többi betegnek::

- Na, isten áldja meg magukat! Én már tovább nem várok, ennél sokkal jobb, ha hazamegyek, és természetes halállal halok meg.

Két sündisznó egy lyukas autógumit talál az út szélén. Oldalba löki az egyik a barátját és mondja:

- Végre, egyszer mi győztünk!